

Zaterdag 4 april 33 na Chr. Leegte

Schriftlezing: Matteüs 28:62-66

Zaterdag 4 april 33 na Christus. Ze zijn kapot van verdriet. Hun kind, neef, vriend, rabbi, leraar – Hij is dood. Ze dachten dat Hij de langverwachte Messias, de Koning uit het nageslacht van David, was. Maar alle hoop is gevlogen nu hun geliefde Jezus zijn laatste rustplaats heeft gevonden in een graf. Het is een verloren zaak. Dood is dood. Wat overblijft is leegte, een onbeschrijfelijke leegte.

Gisteren – zo tegen de begin van de avond – heeft Josef uit Arimatea, lid van het Sanhedrin, het aangedurfd om bij de Romeinse prefect Pilatus toestemming te vragen het ongebroken lichaam van Jezus van het kruis te nemen. Met hulp van Nicodemus heeft hij het lichaam van Jezus in een nieuw rotsgraf gelegd. Het moest allemaal snel gebeuren. Tijd om Hem de laatste eer te bewijzen was er niet. Het einde van de voorbereidingsdag voor Pesach breekt immers aan als de zon ondergaat ...

Voor Kajafas, de hogepriester en de andere geestelijke leiders is er dit jaar geen echte Pesachviering. Nu ze weliswaar die populaire rabbi uit Galilea onschadelijk hebben gemaakt zijn ze er nog niet gerust op. In spoedzitting komen ze vroeg in de ochtend bij elkaar en bespreken ze hun onrust en hun zorgen. Ze besluiten een delegatie naar Pilatus te sturen.

‘Meneer de prefect, het schoot ons te binnen dat die bedrieger, toen Hij nog leefde, gezegd heeft: “Na drie dagen zal Ik uit de dood opstaan.” Geeft u alstublieft bevel om het graf tot de derde dag te bewaken. We zijn bang dat zijn leerlingen Hem in het geheim zullen weghalen uit het graf. Ze zullen tegen het volk zeggen: “Hij is opgestaan uit de dood.”’

Pilatus vind het allemaal grote flauwekul. Een lijk bewaken, hoe verzin je het? Maar hij wil er vanaf zijn. Alles beter dan onrust in deze vreselijke stad.

Geïrriteerd antwoordt hij de geestelijke leiders dat zij bewaking kunnen krijgen. ‘Ga nu en regel het zo goed als u kunt.’ Rust wil Pilatus. Het liefst wil hij met zijn gezin terug naar het moderne

Caesarea aan de kust.

Met een cohort – 10 tot 30 man - Romeinse soldaten snellen de geestelijke leiders naar de graftuin. Op hun aanwijzingen laten zij het graf van Josef uit Arimatea met het zegel van de hogepriester verzegelen. Schending van het zegel zou een ernstige misdaad zijn. Of Josef – de eigenaar van het graf – het goed vind vragen ze niet.

Nadat alles even strikt en nauwkeurig is afgehandeld kan iedereen opgelucht ademen. Iedereen haast zich terug naar huis om Pesach te gaan vieren. Alleen een wacht blijft achter bij het graf. Een steen voor het graf. Een zegel op de steen. Een wacht voor het zegel. Het wordt doodstil in de graftuin. Wat een leegte ...

Waar zijn eigenlijk Petrus en Johannes en de andere overgebleven leerlingen gebleven? Over Jezus' leerlingen wordt in de Bijbel alleen gezegd dat zij de rust in acht namen. Het zijn en blijven vrome Joden. Gisteren – na de begrafenis – hebben ze zich teruggetrokken op een veilige plek. Want stel dat de geestelijke leiders ook hen gevangen willen nemen. Doodsbang zijn ze. Ze houden zich stil en hebben de deur van hun verblijf vergrendeld.

De sfeer is om te snijden. Kapot van verdriet zijn ze. Al hun hoop is verloren. Schuldgevoelens die knagen. Waarom hebben ze Judas niet doorgehad? Waarom hebben ze hem niet kunnen tegenhouden? Waarom zijn ze in Getsemané, de tuin van olijven, niet wakker gebleven? Waarom hebben ze de arrestatie van hun Meester niet kunnen voorkomen en zijn ze laf weggevlucht?

Ze zullen die zaterdagmorgen wel niet naar een synagoge zijn geweest. Wat een vijandigheid in de stad. Bovendien zijn Josef en Simon onrein geworden. Ze hebben het lichaam van een dode aangeraakt. Verboden toegang. Eerst moeten ze het reinigingsritueel ondergaan.

De vrouwen zijn intussen druk in de weer met hun voorbereidingen voor morgen. Bij het kriecken van de dag, als de sabbat is afgelopen, zullen ze naar de graftuin gaan om het lichaam van hun geliefde Jezus de laatste eer te bewijzen. Zo vullen zij vandaag de leegte. Het is een soort van rouwverwerking voor ze.

Intussen wordt ook in de hemel alles in gereedheid gebracht. God geeft zijn engelen de opdracht om naar de graftuin af te dalen. Morgen is het immers 'de derde dag!'